

[Rahbæk Møller]

melov, der blot forenkler noget lovgivning og noget administration. Derfor gik vi da også positivt ind i udvalgsarbejdet og var med til at skabe flertal, at få præciseret, at der også skulle føres regionalpolitik og iværksætterpolitik.

Men regeringens reaktion gjorde det klart, at der ikke var tale om en uskyldig lov. Ministeren udfoldede alle bestræbelser for at sprænge flertallet for at undgå, at disse to ord kom ind i lovforslaget. Derved måtte vi erkende, at erhvervsfremmeloven ikke bare var en uskyldig foretelse. Det var symbolet på industripolitikens død her i landet. Den politik, der er opbygget af en række socialdemokratiske ministre, og som fik tilført ekstra dynamik af ministerens forgænger, Nils Wilhjelm, er nu endelig lagt for døden.

Det er et farligt eksperiment, Danmark nu gennemfører. Verden over har vi på en række områder set liberalistiske politikker, også skarpere, end vi har set det her i landet, men ikke på industripolitikens område. Her gennemførte Danmark dette supraliberalistiske eksperiment helt alene.

Hvis vi ser os omkring, f.eks. på Østasien, som er nogle af de førende lande erhvervspolitisk, ser vi, at de gennemfører en meget, meget aktiv erhvervs politik. Vi kan se på EF, hvor den ansvarlige kommissær, Bangemann, som, selv om han er liberalist, agiterer kraftigt for en aktiv industripolitik. Vi kan se på de enkelte EF-lande, der alle har store programmer for forskning og udvikling, for eksportfremme, for regionalpolitik osv. Og der er ikke kun tale om bevarende erhvervsstøtte. Der er i høj grad tale om fremadrettede ordninger.

Vi ser herhjemme, hvordan erhvervsorganisationerne – især Håndværksrådet – er gået meget kraftigt imod den lov og nedskæringerne. Men selv Industrirådet, der plejer at være noget af det mest pluralistiske, har trods alt denne gang set sig nødsaget til at komme op på mærkerne og protestere. Baggrunden er selvfølgelig enkel: Industrirådet repræsenterer nogle virksomheder, og de kan se, at det er galt, hvad der sker. Jeg har endnu til gode at møde en erhvervsleder, der synes, det er godt, at Danmark nu på dette område bliver supraliberalistisk.

Det bliver et dyrt eksperiment, fordi der bliver arbejdsløse, fordi der er nogle arbejdspladser, der ikke kommer i gang. Det bliver dyrt, fordi der bliver nedskæringer, fordi der mang-

ler eksport, der mangler forskning, der mangler produktudvikling.

Den eneste, jeg kan ønske til lykke i dag, er Fremskridtspartiet; det har på et centralt område fået gennemført sin politik. Men for resten af os er det en sort dag i Danmarkshistorien.

Behnke (FP):

Det var jo til at blive helt rørt over at høre såvel Socialdemokratiets som SF's ordfører berette om, hvordan man nu nedprioriterer erhvervs politikken og man opgiver at føre industripolitik osv. osv.

Lad mig slå fast, at en aktiv og en effektiv industripolitik eller erhvervs politik indebærer, at man giver den nødvendige grad af erhvervsfrihed, at man holder op med at give tilskud, at man holder op med at have offentlig styring og offentlig kontrol.

Vismænd og OECD og alle mulige andre peger efterhånden samstemmende på, at den eneste løsning på de alvorlige økonomiske problemer, det danske samfund og ikke mindst den danske stat har, er, at vi får lavere offentlige udgifter. Spørger man ude i erhvervslivet, herunder nogle af de erhvervsorganisationer, som har været nævnt her af S' og SF's ordførere, så er der ingen tvivl om, at det synspunkt er de enige i.

Man har lavet tykke publikationer om, hvordan det offentlige skal holde igen med sine udgifter, man skal holde op med at opkræve så mange skatter osv. osv. Men spørger man i de samme organisationer, om de så er villige til at afstå fra de tilskud, de selv får, så er melodien selvfølgelig en anden. Så mener de lige pludselig, at der er alverdens argumenter for, at lige præcis de skal have tilskud. Men sådan går det altså ikke.

Hvis skatterne skal sættes ned – og det skal de – så er man nødt til at nedsætte tilskuddene, også dem, der bliver givet til erhvervslivet. Husk på, at hver eneste gang der udbetales 1.000 kr. i tilskud til en erhvervs virksomhed, er der en erhvervs virksomhed – nabovirksomheden – som skal betale 1.300 kr. mere i skat. Pengene kommer ikke af sig selv. De betales af nabovirksomhederne. Oven i købet er det desværre sådan med tilskud, at de virker som narko: For hver gang man giver tilskud, bliver behovet endnu større.